

γλυκοαστράφτω Π. Νιρβάν., 'Η ζωή του δρόμ., 158.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ σ τ ρ ᾶ φ τ ω.

'Αστράπτω κατὰ τρόπον ἥπιον, ὁ ὁποῖος προκαλεῖ αἰσθημα γλυκύτητος: Τὰ μάτια σου μοιάζουν με τὸν συννεφιασμένον οὐρανό, ποὺ γλυκοαστράφτει.

γλυκοαχῶ Γ. Σπαταλ. εἰς 'Ανθολ. 'Η. 'Αποστολίδ., 451.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ χ ῶ.

'Ηχῶ εὐχαρίστως, ἡ-ίως: Καὶ γλυκοαχάει τῆς μέλισσας τὸ βόμβισμα κι ἀντάμα τρελλὸ πετάει τριγύρω.

γλυκοβαλανιᾶ ἡ, Λεξ. Γάζ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο β ᾶ λ α ν ο.

Τὸ φυτὸν Δρυῖς ἡ μαλλωτὴ (Quercus lanuginosa) τῆς οἰκογ. τῶν Φηγιδῶν (Fagaceae). Πβ. 'ΗΣύχ. εἰς λ. ἐ τ υ μ ὁ δ ρ υς· «ἡ τὰς γλυκεῖας βαλάνους ἔχουσα». Συνών. δέν τ ρ ο, δ ρ ῦς, ἡ μ ε ρ ᾶ δ ι, ἡ μ ε ρ ὁ δ ε ν τ ρ ο.

γλυκοβάλανο τό, ἐνιαχ. γλυκοβέλανο 'Ηπ. (Λάκκα Σούλ.) Κρήτ. (Νεάπ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γλυκοβέλανο Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁς καὶ τοῦ οὐσ. β α λ ᾶ ν ι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ β ε λ ᾶ ν ι.

'Ο καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο β α λ α ν ι ᾶς ἐνθ' ἄν.: Δέν ἡ-ξέρεις πὼς εἶναι καρπώσιμος ὁ δρυς; Οἱ δρυῖδες δὲ γά-νουν δὲ γλυκοβέλανα; Νάξ. ('Απύρανθ.) Μάσαιμαν γλυκοβέ-λανα καὶ τὰ ψήσαιμαν 'ς τὴ 'στιᾶ (= ἐστία) 'Ηπ. (Λάκκα Σούλ.)

γλυκοβάμβαρο τό, Χίος (Λεπτόπ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁς καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. β ᾶ ρ -β α ρ ο.

Εἶδος φυτοῦ με γλυκεῖαν γεῦσιν. 'Ισως τὸ φυτὸν Ρῆον τὸ ποντικόν (Rheum raphaniticum) τῆς οἰκογ. τῶν Πολυ-γονιδῶν (Polygonaceae), τὸ 'ρᾶ ἢ ρῆον τῶν ἀρχαίων.

γλυκοβαρῶ Στερελλ. (Παρνασσ.)— Σ. Σκίπ., Κάλβ. Μέτρ., 19 γλυκοβαρῶ Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β α ρ ῶ.

Πλήττω, κτυπῶ κατὰ τρόπον ἥπιον, γλυκύν, ἐπὶ παίκτου μουσικοῦ ὀργάνου, ἰδίᾳ ἐγχόρδου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μόν' φέρετε μου τὸν ταμπουρᾶ νὰ τὸν γλυκοβαρέσω, νὰ τελειώσω τὴ χωσιᾶ, νὰ σώσω τὸ καρτέρι Παρνασσ. || Ποίημ.

Ταμπουρᾶ γλυκοβάραγες | ἢ φλογέρα λαλοῦσες·
κ' ἢ τὰ δέντρα ἀντιθροῦν | 'ς τὸ σκοπὸ σου ἢ τὰ κύ-
ματα φουσκοχορεῦαν
Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοβασανίζω Γ. Ξενοπ., Ν. 'Εστ. 7 (1930), 475.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β α σ α ν ῖ ζ ω.

Προκαλῶ αἰσθημα βασάνου βασανίζω κάποιον κατὰ τρό-πον γλυκύν, ἥπιον, εὐχάριστον: Ἀναστενάξαμε θυμούμενοι τὴν ἐποχὴ ποὺ εἴχαμε 'ς τὸ πλευρό μας τὰ δυὸ παιδιὰ, τὴν ἐποχὴ πρὸ πάντων ποὺ ἦταν μικρὰ καὶ μᾶς γλυκοβασάνιζαν με τίς πρώτες ἀγάπες.

γλυκοβασιλεύω Ι. Ζερβ., Τραγούδ., 15,15— Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β α σ ι λ ε ῦ ω.

'Επὶ τοῦ ἡλίου, δύνω ἡρέμως, γλυκὰ ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κόκκινος ὁ ἥλιος γλυκοβασιλεύει.

Ι. Ζερβ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοβλέπω Πάρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β λ έ π ω.

Βλέπω κάποιον με βλέμμα τρυφερόν, ἐρωτύλον, γλυκύν: Φωτιᾶ νὰ σέ κάφη, ποὺ γλυκοβλέπεις καὶ καφρορέγεις εἶνα δέτοιο κοπρίτη.

γλυκόβοος ἐπιθ. Ν. 'Εστ. 24 (1938), 1585— Λεξ. Δημητρ.

'Ο παράγων ἡπίαν, γλυκεῖαν βοήν: Γλυκόβοο μελίσσι Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Ω! χρυσογάλανο τοῦ μύθου ρέμα,

γλυκόβοο Αἰγαῖο, φωτὸς αἰώνια μήτρα!

Ν. 'Εστ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόβουλος ἐπιθ. Σ. Σκίπ., Κάλβ. Μέτρ., 34.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁς καὶ τοῦ οὐσ. β ο υ λ ῆ.

'Ο ἐκδηλῶν βουλάς, διχθεσεις, αἱ ὁποῖαι προξενοῦν τέρψιν, χαράν, οἶονεῖ γλυκύτητα: Ποίημ.

Καλοδέχτρα γλυκόβουλη, | γεῖρε τὸ ὄριον κεφάλι σου
'ς τοῦ ὁδοιπόρου τὰ γόνατα.

γλυκοβρέχω Γ. Ψυχάρ., 'Σ τὸν ἴσκιον, 197.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β ρ έ χ ω.

Βλέπω κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον, γλυκύν: Φωτί-ζει με φῶς καινούριον τὴ γραφὴν του καὶ μᾶς γλυκοβρέχει τὴν ψυχὴν.

γλυκόβροντος ἐπιθ. Γ. Ψυχάρ., 'Ονειρ. Γιαννίρ., 288.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁς καὶ τοῦ οὐσ. β ρ ο ν τ ῆ.

'Ο δημιουργῶν εὐχάριστον, γλυκεῖαν εἰς τὴν ἀκοήν βρον-τὴν: Τῆς εἶχε χτυπήσει ὁμορφα 'ς τ' ἀφτὶ τὴν πρώτη Κε-ριακὴ 'ς τὸ γιοφύρι ἢ γλυκόβροντη φωνὴ του.

γλυκόβρουβα ἡ, Εὐβ. (Αἰδηψ.) κ.ά. γλυκόβρουβα 'Η-ράκλ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁς καὶ τοῦ οὐσ. β ρ ο ῦ β α.

Τὸ φυτὸν 'Ιρσφελδία ἢ πολιά (Hirschfeldia incana) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae), ἄλλως β ρ ο ῦ β α ἢ μ α ῦ ρ ἢ β ρ ο ῦ β α. Συνών. λ α ψ ᾶ ν α.

γλυκοβυζαίνω 'Ηπ. Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Ολυμπ.) γλυκουβ'ζαίνου 'Ηπ. ('Αρτοπ.) Θεσσ. (Δομοκ.) γλυκοβυ-ζάνω Κρήτ. (Μεραμβ. Νεάπ.) Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. β υ ζ α ῖ ν ω. 'Ο τύπ. γ λ υ κ ο β υ ζ ᾶ ν ω ἐκ τοῦ ἀορ.

Α) 'Αμτβ. 1) Βυζαίνω με τρόπον εὐχάριστον, τερπνόν, γλυ-κύν Νάξ. ('Απύρανθ.): "Ἡβαλὰ το 'ς τὸ βυζὶ καὶ γλυκοβύζασε δὲ κακόμοιρον, σὰ νὰ 'μουν ἡ μάνα δου. Β) Θηλάζω, μυζῶ κάτι γλυκύν Θεσσ. (Δομοκ.) 2) 'Επὶ νηπίων, βυζαίνω ἐπὶ περισσότερο τοῦ κανονικοῦ χρόνον Κρήτ. (Μεραμβ.): "Ἡφη-κε τὸ παιδί τζης κ' ἐγλυκοβύζασε κ' ἐδὰ δὲν 'ποκόβγει εὐ-κολα.

Β) Μεταβ., γαλουχῶ μετὰ στοργῆς, γλυκύτητος 'Ηπ. ('Αρτοπ. κ.ά.) Κρήτ. (Νεάπ.) Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Ολυμπ.):

